

... SI EL MEU FILL NO COMPLEIX ALLÒ QUE HEM PACTAT (16-7-2014)

La noció de temps és un concepte que als nens els costa adquirir. Els «d'aquí una estona, després, quan pugui...» són habituals i ambigus. Ells dominen com ningú el concepte de viure l'aquí i l'ara, i gaudir del present intensament.

Aquesta manera de viure, que hauria de suposar un fantàstic aprenentatge pels adults, sovint esdevé un conflicte, perquè vivim en un món programat que no deixa espai a la vivència del present. Així, els nostres fills accepten sovint pactes, amb el convenciment de poder-los complir, sense tenir en compte que un pacte és una proposta de futur.

Una mare em comenta que fa uns dies volia sopar fora de casa i va pactar amb el seu fill, en Pep, de 5 anys: primer jugarien a muntar les vies del seu tren i després anirien a sopar. Van jugar molta estona, però a l'hora de marxar, en Pep no volia. La mare es va empipar i li va dir que mai més hi confiaria. Si ho pensem bé, en Pep li deia a la mare que estava molt a gust jugant amb ella, que li feia ràbia marxar. La ràbia que li provocava el canvi sobtat, segurament interpretant que la mare ja no volia jugar amb ell, no li deixava expressar-se d'una altra manera. En Pep necessitava que la mare valorés i reconegués la dificultat de sortir d'un espai en el qual estaven gaudint, un «sé que et costa, a mi també m'agrada jugar amb tu, però hem dit que marxaríem...» Encara i així, li haurem de donar un temps perquè accepti sortir d'aquest present que el nen reclama com un tresor.

ELS ADULTS VIVIM EN UN MÓN PROGRAMAT QUE NO DEIXA ESPAI A LA VIVÈNCIA DEL PRESENT